

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3151/2568

บริษัท อ.โจทก์ นาง ส. ในฐานะพนักงานตรวจแรงงานจำเลย นาย ข.จำเลย ร่วม

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 13, ป.พ.พ. มาตรา 577

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่โจทก์จะรับไปทั้งสิทธิและหน้าที่ที่จำเลยร่วมมีต่อบริษัท ม. อันหมายความว่ารวมถึงระยะเวลาการทำงานของจำเลยร่วม ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 13 นั้น จะต้องเป็นกรณีที่นายจ้างเดิมมีการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลง โอน หรือควบกับนิติบุคคลใด และมีผลทำให้ลูกจ้างไปเป็นลูกจ้างของนายจ้างใหม่ เมื่อบริษัท ม. และโจทก์ต่างเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากกัน โดยบริษัท ม. เป็นผู้นำส่งเงินสมทบของจำเลยร่วมเข้ากองทุนประกันสังคมเพียงแค่งวดเดือนกุมภาพันธ์ 2545 และโจทก์เป็นผู้นำส่งเงินสมทบของจำเลยร่วมเข้ากองทุนประกันสังคมต่อมาตั้งแต่งวดเดือนมีนาคม 2545 แต่บริษัท ม. เป็นบริษัทร้างและสิ้นสภาพนิติบุคคลตั้งแต่วันที่นายทะเบียนได้ขีดชื่อออกจากทะเบียนในวันที่ 29 ธันวาคม 2552 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หลังจากบริษัท ม. นำส่งเงินสมทบในงวดเดือนกุมภาพันธ์แล้ว บริษัท ม. ก็ยังคงดำเนินกิจการของตนเองต่อไปโดยไม่ได้มีการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลง โอน หรือควบกับนิติบุคคลใด เพื่อให้มีสถานะเป็นโจทก์แต่อย่างใด กรณีที่จำเลยร่วมไปทำงานกับโจทก์จึงมิใช่เป็นการเปลี่ยนตัวนายจ้างอันจะทำให้โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างใหม่ต้องรับไปทั้งสิทธิและหน้าที่อันเกี่ยวกับลูกจ้างจากนายจ้างเดิมทุกประการตาม มาตรา 13 แต่การโอนย้ายของจำเลยร่วมมีลักษณะเป็นกรณีที่บริษัท ม. ซึ่งเป็นนายจ้างโอนย้ายจำเลยร่วมไปเป็นลูกจ้างโจทก์โดยจำเลยร่วมยินยอมตาม ป.พ.พ. มาตรา 577 วรรคหนึ่งเมื่อจำเลยร่วมมาทำงานกับโจทก์ก็เพราะผลของการโอนตามบทบัญญัติดังกล่าว มิใช่จำเลยร่วมลาออกจากบริษัท ม. แล้วมาสมัครเข้าทำงานกับโจทก์ใหม่ สถานะความเป็นลูกจ้างของจำเลยร่วมย่อมไม่สิ้นสุดลง การนับอายุงานจึงต้องนับต่อเนื่องกัน เว้นแต่จะมีข้อตกลงเป็นอย่างอื่น เมื่อการโอนย้ายไม่มีข้อกำหนดไม่ให้ นับอายุงานต่อเนื่อง การนับอายุงานของจำเลยร่วมจึงต้องนับต่อเนื่องกันไป

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 96/2564 ลงวันที่ 25 มีนาคม 2564 จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งเรียกนายชวลิต เข้ามาเป็นจำเลยร่วม จำเลยร่วมให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแผนกคดีแรงงานพิพากษายกอุทธรณ์ของโจทก์ โจทก์ฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันและที่ศาลแรงงานกลางรับฟังเป็นยุติได้ความว่า โจทก์จ้างจำเลยร่วมเข้าทำงานเป็นผู้จัดการแผนกจัดส่งได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ 34,500 บาท วันที่ 30 ธันวาคม 2563 โจทก์เลิกจ้างจำเลยร่วมเนื่องจากประสบปัญหาเศรษฐกิจโดยจ่ายค่าชดเชยเพียง 300 วัน ซึ่งคำนวณค่าชดเชยจากอายุงาน 19 ปี 9 เดือน และค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า รวมเป็นเงิน 379,500 บาท จำเลยร่วมยื่นคำร้องต่อจำเลยว่า โจทก์จ่ายค่าชดเชยให้ไม่ครบถ้วน จำเลยสอบสวนและมีคำสั่งที่ 96/2564 เรื่อง ค่าชดเชย ลงวันที่ 25 มีนาคม 2564 ให้โจทก์จ่ายค่าชดเชยที่จ่ายไม่ครบจำนวน 115,000

บาท พร้อมดอกเบี้ยยัตราร้อยละ 15 ต่อปี ในระหว่างผิฉนัคให้แก่อำเล่ยร่วม บริษัท ส. บริษัท ม. และโจทก์ มีนายศุภชัย และนางกรรณา เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของทั้งสามบริษัท อำเล่ยร่วมทำงาน ต่อเนื่อง ไม่เคยลาออก และทำงานในหน้าที่เดิมโดยได้รับสิทธิเหมือนเดิมแม้จะมีการเปลี่ยน สถานที่ทำงานกับทั้งสามบริษัทตั้งแตปี 2534 การมอบหมายงาน การย้ายที่ทำงานของอำเล่ยร่วม อยู่ภายใต้การควบคุมของนายศุภชัย เดิมอำเล่ยร่วมทำงานเป็นลูกจ้างบริษัท ส. ต่อมาถูกโอนมา เป็นลูกจ้างบริษัท ม. และถูกโอนมาเป็นลูกจ้างของโจทก์ ตามลำดับ การโอนย้ายงานดังกล่าวมิได้มีการตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นว่าห้ามมิให้นับอายุงานต่อเนื่องแต่ประการใด แล้วศาลแรงงานกลาง วินิจฉัยว่า อำเล่ยร่วมเป็นลูกจ้างของโจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างคนใหม่ด้วยผลของการโอนตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 13 โจทก์ในฐานะนายจ้างคนใหม่ต้องรับไว้ทั้ง สิทธิและหน้าที่อันเกี่ยวกับลูกจ้างตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน การนับอายุงานของอำเล่ยร่วมจึง ต้องนับต่อเนื่องกันตั้งแต่อำเล่ยร่วมเริ่มทำงานให้แก่บริษัท ม. อำเล่ยร่วมจึงมีอายุงานรวม 25 ปี มิใช่ 19 ปี 9 เดือน โจทก์จึงจ่ายค่าชดเชยให้แก่อำเล่ยร่วมขาดไปดังที่อำเล่ยได้วินิจฉัยไว้ คำสั่งของ อำเล่ยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ไม่มีเหตุเพิกถอน ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษวินิจฉัยว่า ที่โจทก์ อุทธรณ์ว่า ขณะโจทก์รับอำเล่ยร่วมเข้าเป็นพนักงาน นายศุภชัยและนางกรรณายังไม่ได้เป็น กรรมการของโจทก์ เมื่อไม่ปรากฏว่ามีการตกลงกันให้นับอายุงานต่อเนื่องจากบริษัท ม. ระหว่าง อำเล่ยร่วมกับโจทก์ จึงนับอายุงานต่อเนื่องไม่ได้นั้น เป็นการอุทธรณ์เพื่อให้ศาลอุทธรณ์คดี ชำนาญพิเศษฟังข้อเท็จจริงใหม่ให้เป็นไปตามข้อเท็จจริงที่โจทก์อุทธรณ์มา จึงเป็นการโต้แย้ง ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลาง เป็นอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ อุทธรณ์ตามกฎหมาย จึงไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ที่ ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า อุทธรณ์ของโจทก์เป็นอุทธรณ์ในข้อกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า เมื่อพิจารณา อุทธรณ์ของโจทก์แล้ว เป็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัยว่า การที่โจทก์และอำเล่ยร่วมไม่ได้มีข้อตกลงเรื่อง การนับอายุงานต่อเนื่องจากบริษัท ม. ทั้งที่โจทก์และบริษัทดังกล่าวเป็นนิติบุคคลแยกต่างหาก จากกันนั้น จะเป็นการเปลี่ยนแปลงตัวนายจ้างตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ที่โจทก์ต้องนับอายุงานของอำเล่ยร่วมต่อเนื่องจากบริษัท ม. ดังที่ศาลแรงงานกลาง วินิจฉัยหรือไม่ โดยมีได้มีการโต้แย้งข้อเท็จจริงใดที่ศาลแรงงานกลางรับฟังมาแต่อย่างใดเลย จึง มิใช่เป็นการอุทธรณ์โต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลแรงงานกลางดังที่ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษวินิจฉัย ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น และเมื่อคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกา แล้ว เพื่อให้การพิจารณาคดีเป็นไปโดยรวดเร็ว ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายตาม อุทธรณ์ของโจทก์ดังกล่าวไปเสียทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนสำนวนให้ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ พิจารณาพิพากษาใหม่ โดยศาลฎีกาเห็นว่า การที่โจทก์จะรับไปทั้งสิทธิและหน้าที่ที่อำเล่ยร่วมมีต่อ บริษัท ม. อันหมายความว่ารวมถึงระยะเวลาการทำงานของอำเล่ยร่วม ในกรณีนายจ้างเป็นนิติบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 13 นั้น จะต้องเป็นกรณีที่นายจ้างเดิมมี การจดทะเบียนเปลี่ยนแปลง โอน หรือควบกับนิติบุคคลใด และมีผลทำให้ลูกจ้างไปเป็นลูกจ้างของ นายจ้างใหม่ เมื่อได้ความว่าบริษัท ม. และโจทก์ต่างจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากกัน โดยตามใบแจ้งยอดเงินสมทบสมาชิก กองทุนประกันสังคม สำนักงานประกันสังคม ในส่วนเอกสาร ลูกจ้างหมายเลข 4/1 ปรากฏว่า บริษัท ม. เป็นนายจ้างผู้นำส่งเงินสมทบของอำเล่ยร่วมเข้า กองทุนประกันสังคมเพียงแค่งวดเดือนกุมภาพันธ์ 2545 และโจทก์เป็นนายจ้างผู้นำส่งเงินสมทบ

ของจำเลยร่วมเข้ากองทุนประกันสังคมต่อมาตั้งแต่งวดเดือนมีนาคม 2545 แต่ตามหนังสือรับรองของบริษัท ม. ในส่วนเอกสาร พตร.หมายเลข 10/1 ปรากฏว่าบริษัท ม. เป็นบริษัทร้างและสิ้นสภาพนิติบุคคลตั้งแต่วันที่นายทะเบียนได้ขีดชื่อออกจากทะเบียนในวันที่ 29 ธันวาคม 2552 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หลังจากบริษัท ม. นำส่งเงินสมทบของจำเลยร่วมเข้ากองทุนประกันสังคมในงวดเดือนกุมภาพันธ์ 2545 ซึ่งเป็นงวดสุดท้ายแล้ว บริษัท ม. ก็ยังคงดำเนินกิจการของตนเองต่อไปโดยไม่ได้มีการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลง โอน หรือควบกับนิติบุคคลใด เพื่อให้มีสถานะเป็นโจทก์แต่อย่างใด กรณีที่จำเลยร่วมไปทำงานกับโจทก์จึงมิใช่เป็นการเปลี่ยนตัวนายจ้างอันจะทำให้โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างใหม่ต้องรับไปทั้งสิทธิและหน้าที่อันเกี่ยวกับลูกจ้างจากนายจ้างเดิมทุกประการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 13 ดังกล่าว แต่การโอนย้ายของจำเลยร่วมมีลักษณะเป็นกรณีที่บริษัท ม. ซึ่งเป็นนายจ้าง โอนย้ายจำเลยร่วมไปเป็นลูกจ้างโจทก์โดยจำเลยร่วมยินยอมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 577 วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยร่วมมาทำงานกับโจทก์ก็เพราะผลของการโอนตามบทบัญญัติดังกล่าว มิใช่จำเลยร่วมลาออกจากบริษัท ม. แล้วมาสมัครเข้าทำงานกับโจทก์ใหม่ ฐานะความเป็นลูกจ้างของจำเลยร่วมย่อมไม่สิ้นสุดลง การนับอายุงานจึงต้องนับต่อเนื่องกัน เว้นแต่จะมีข้อตกลงเป็นอย่างอื่น เมื่อการโอนย้ายดังกล่าวไม่มีข้อกำหนดไม่ให้นับอายุงานต่อเนื่อง การนับอายุงานของจำเลยร่วมจึงต้องนับต่อเนื่องกันไป ที่ศาลแรงงานกลางให้นับอายุงานของจำเลยร่วมต่อเนื่องกันตั้งแต่ช่วงที่จำเลยร่วมเริ่มทำงานกับบริษัท ม. จนจำเลยร่วมสิ้นสุดการทำงานกับโจทก์ ส่งผลให้โจทก์ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่จำเลยร่วมเพิ่มเติมตามคำสั่งของจำเลยที่ 96/2564 ลงวันที่ 25 มีนาคม 2564 แล้วเห็นว่าคำสั่งของจำเลยดังกล่าวชอบด้วยกฎหมาย ไม่มีเหตุเพิกถอนมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3939/2557 ที่โจทก์อ้างมาในอุทธรณ์ ไม่อาจนำมาใช้เทียบเคียงได้ อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษ และให้ยกฟ้องโจทก์

องค์คณะ

สุจินต์ เชี่ยวชาญศิลป์ · พงษ์รัตน์ เครือกลิ่น · วิสุทธิ์ กลิ่นพร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3151/2568>